

i Meget er et godt Fremskridt fra det Bestaaende.

Minestad: Saaledes som dette Lovforslag forelaa fra den Kommission, — der var nedsat, aabnede det ganske vist en noget videre Synskreds end den, Lovudkastet frembyder, saaledes som det forelaa for Landstinget, og som det nu foreligger for Folkethinget. Kommissionen havde forsøgt paa at træde i Forhold til Tidens brændende Spørgsmaal og at give Bidrag til Løsningen af de Problemer, som i højeste Grad beskæftige alle Lande. Det har man forladt, man er kommen til Erkendelse af, at det ikke var lykkedes Kommissionen at komme ud over de indre Modsigelser, som i og for sig, laa i at give den frivillige Fattigunderstøttelse en saadan Karakter, at den egnede sig til at fremtræde under en lovbunden Organisation. Jeg kan erkende, at dette er rigtigt, og jeg bøier mig for de Grunde, som have ledet dertil; men derved er Lovforslaget blevet væsentlig indskrænket og fremtræder nu hovedsagelig som en Kodifikation af den bestaaende Lovgivning i Forbindelse med, at man paa adskillige Punkter, hvor der var følt Trang til forandrede Bestemmelser, har forsøgt at indføre saadanne. Ganske vist maa man, selv med det begrænsede Omraade, som Lovudkastet saaledes har sat sig, erkende det som noget Godt og som et Fremskridt. Det er Noget, der ofte har været udtalt og ogsaa gjentagne Gange i denne Sal har været gjort gjældende med stor Styrke, at det var en af de allerførste Mlemper, navnlig da det er i saa høj Grad Lægsfolk, som skulde anvende denne Del af Lovgivningens Bestemmelser, at de optraadte paa en saa overordentlig spredt Maade. Fattiglovgivningens Bestemmelser findes spredte i smaa Love, Cirkularer, Skrivelser o. s. v., som man har Vanskelighed med at faae Overblik over. Derfor er en saadan Kodifikation ganske prisværdig, ligesom jeg tror, at Lovforslaget paa mange Punkter indfører Forbedringer. Men der er efter det Indhold, Lovforslaget saaledes har, ingen større Anledning til at udtale sig om Sagens, om jeg saa maa sige, mere almindelige og principielle Stilling, og det skal jeg derfor heller ikke indlade mig paa, hvorimod jeg skal tillade mig, ligesom ærede foregaaende Talere, at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til nogle fremtrædende Bestemmelser deri, navnlig saadanne, som indeholde Forandringer fra det hidtil Gjældende. I Lovforslagets første Kapitel er den Forandring, som maa siges at være den mest

fremtrædende lige over for den hidtilværende Lovgivning, det, som findes i § 12, som den ærede foregaaende Taler sigtede til, og dernæst Bestemmelsen i § 11 angaaende Afsoningen af Bidrag til vægte Børn. Af disse er § 12 i høj Grad egnet til at vække Opmærksomhed; det er Noget, som i vor Lovgivning er væsentlig nyt, at der indføres en Forpligtelse til at forsørge Børn ud over det 18de Aar, ligesom det er aldeles nyt, at Børn faae Forpligtelse til at forsørge deres Forældre, om end man ganske vist har noget Lignende paa et begrænset Omraade, nemlig med Hensyn til Afstindige. Jeg kan ikke nægte, at det staar for mig paa en noget lignende Maade som det stod for den ærede foregaaende Taler, thi selv jeg ingenlunde vil gaa saa vidt som han at sige, at jeg vil gjøre min Stemme for Loven afhængig af, om denne Bestemmelse bliver staaende eller ei. Men det har ogsaa forekommet mig som tvivlsomt, om man fra et principielt Synspunkt kan forsvare, at der paalægges Forældre en legal Forpligtelse til at forsørge deres Børn over den Alder, hvori deres Opdragelse varer, og omvendt Børn en Forpligtelse til at forsørge deres Forældre. Principielt tror jeg ikke, at en saadan Bestemmelse kan forsvares; dersom man vilde holde paa en saadan Bestemmelse, maatte det være, fordi der i praktiske Forhold søltes en stærk Trang til noget Saadant. Hvorvidt det er Tilfældet, det kan jeg ikke have nogen særdeles Mening om; i de Forhold, med hvilke jeg er bedst kendt, nemlig Hovedstaden, og dens Omegn, tror jeg ikke, det kan siges at være fremtrædende, derimod har jeg nok set fremhævet, navnlig i det andet Thing, Hensynet til det forargelige Forhold — for at bruge samme Udtryk som den ærede foregaaende Taler — at der er Forældre, som overgive deres Eiendomme til deres Børn, med fuld Bevidsthed om, at de vælte deres egen Forsørgelse for en stor Del over paa det Offentlige. Foraauidt et saadant Forhold i et noget større Omfang er tilfede, afgiver det unægtelig ikke lidet vægtige Grunde for i alt Fald den ene Side af dette Forhold; men, hvorvidt det er Tilfældet, har jeg ikke nogen Mening om. I Øvrigt stiller Sagen sig jo ikke saa skarpt, som det forekommer mig, at det ærede Medlem fremstillede det; thi Forpligtelsen er jo unægtelig knyttet fra begge Sider til meget indskrænkende Betingelser, idet der ikke alene skal tages Hensyn til den Paagjældendes Formuesforfatning, men ogsaa til de Motiver, som kunde afgive en berettiget Grund for Vedkommende til ikke frivillig at understøtte sin Slægt; men jeg ind-